

ÀNIMES PERDUDES

Vaig néixer en una llar molt humil, situada en una de les zones marginals de la ciutat, la vida era molt difícil, els meus pares treballaven durament per aconseguir el pa de cada dia, la misèria, la fam i la inseguretat eren constants.

Sent encara petita, un dia, una bala perduda va impactar al meu pare, causant-li la mort, la meva mare va quedar desolada i jo, atònita.

Temps després, ja que quedava sola a casa mentre la meva mare sortia a buscar el sustent, vaig començar a rebre visites, primer una mica distants, després, més freqüents, venien familiars que mai havia conegut, la tieta Paca, el cosí Lluís, l'avi Carles i altres; passava estones agradables, xerrant; en una ocasió, va venir un desconegut, qui em va espantar enormement, mai li havia contat a la meva mare aquestes visites, per por al regany, ja que els qui em visitaven eren desconeguts per a mi, així que vaig decidir explicar-ho tot i preparar-me pel pitjor.

La meva mare em va escoltar en completa calma, en acabar, es va apropar amb amor i em va dir: "Filla, hauries de dedicar-te a escriure, tens una imaginació prodigiosa, aquestes persones que has inventat et visiten, els seus noms coincideixen amb molts dels nostres familiars que han mort".

Vaig quedar estupefacta, no entenia res, jo els vaig veure, van estar a casa meva. Vaig decidir invocar al meu pare perquè em donés orientació sobre el meu futur.

Vaig tenir una gran sorpresa! Un capvespre, estant sola, el meu pare em va visitar. Em va explicar que no sabia per què jo havia nascut amb el do de veure els esperits dels difunts. Em va donar molts consells i va marxar. Mai més el vaig tornar a veure.

Temps després, la meva mare no va aguantar la pressió i va decidir suïcidar-se; així que vaig quedar sola a la vida; i pensant, vaig decidir vendre-ho tot.

Aquell mateix any, vaig començar a viatjar per diversos llocs, coneixent molta gent; la qual cosa em va portar a un petit poble a les muntanyes, lluny de qualsevol ciutat gran, em van parlar d'una residència per a gent gran que buscava personal de neteja i jo estava desesperada per aconseguir feina.

Va ser estrany que el salari que em van oferir fos el triple del normal, però només pensava en pagar les deutes que havia deixat i estalviar per seguir viatjant pel món.

Quan vaig arribar, em van ubicar en una petita habitació, a dalt de tot de la casa, contigua a la residència, no tenia finestres ni calefacció, les parets eren groguenques i gastades, el sostre en desnivell, era de fusta fosca amb bigues que travessaven les planxes plenes de pols i teranyines; era la casa per als treballadors, que eren escassos i poques vegades sortien de les seves habitacions.

La residència era inquietant; una immensa mansió antiga amb passadissos foscos i estrets, il·luminats per petites llums tenues que de tant en tant parpellejaven o s'apagaven deixant ombres enrotllades a les parets blanques, el terra estava cobert per una catifa grisa, gastada i vella, algunes àrees tenien taques fosques i esquinçades. El lloc semblava un hospital antic, amb portes que cruixien, que donaven la sensació d'abandonament i negligència; la desolació del lloc era evident i els ancians que hi eren semblaven presoners solitaris, sense esperança de sortir mai.

En el meu primer dia de treball, la quantitat de residents que arribaven era impressionant. Les habitacions estaven plenes de llits on descansaven els ancians, l'olor a medicaments i sang es barrejaven, donant una sensació de decadència, com si la mort visqués entre ells sense donar-los ni un bri de vitalitat. S'escoltaven crits i lamentacions, xiuxiuejaven històries espantoses d'ombres i figures que merodejaven pels passadissos a les nits. No sabia si eren al·lucinacions o històries que havien viscut anteriorment.

Amb tants ancians, no se sabia el nombre exacte de quants morien cada dia, però em van dir que era normal arribar una matinada i veure una habitació de cinc llits buits perquè ja s'havien mort tots.

Aquel dia estava fosc, plujós i ventós, els llamps il·luminaven i ressonaven per tot el recinte. Eren les set de la tarda i la meva tasca era netejar la petita capella de fusta que hi havia al costat del restaurant. No s'utilitzava gaire, però havia d'estar sempre en condicions per si arribaven familiars per pregar pels seus éssers estimats difunts. El bany quedava darrere de l'altar de marbre blanc amb espelmes que sempre estaven enceses, donant una llum tenue i parpellejant. Era un lloc tenebrós, antic i fosc;

amb figures de fusta de sants estranys que no reconeixia i miralls al sostre que feien que el lloc semblés més gran del que era.

Un gegantí rellotge antic adornava la paret dreta de la capella, que creava una ombra atterradora que em feia posar la pell de gallina. A l'esquerra hi havia un òrgan de metall que arribava fins al sostre.

Detestava entrar en aquest lloc, el seu terra de fusta cruixia en passar i els seus finestrals alts donaven la sensació que algú et vigilant. El fred em penetrava fins als ossos, era una sensació incòmode; no volia estar allà. Volia sortir corrents, però necessitava la feina i els diners.

Vaig sentir una veu masculina venir de darrere de l'altar, era el director de la residència. Un home d'aspecte lluent i cavallerós, l'únic amb qui havia parlat des que vaig arribar.

-Com estàs? Em va preguntar. -Molt bé senyor director, i vostè com està? Li vaig preguntar sorpresa.

-M'agrada venir a agrair les beneïdes que ens donen. Em va respondre assenyalant les imatges dels sants estranys que hi havia a la paret. Dient això, es va acomiadar donant-me un abraçada i dient-me a cau d'orella "Ets meravellosa, gràcies per estar aquí".

Em vaig sorprendre i amb por em vaig allunyar. Ha estat molt amable amb mi, però mai havia estat tan a prop, aquesta proximitat em va posar la pell de gallina i un esglai em va recórrer tot el cos.

Vaig caminar cap al lloc d'on havia sortit el director i vaig veure una petita llum que sortia del terra. Negligentment vaig trontollar i va aparèixer un passadís sota l'altar. Vaig obrir la petita escotilla de fusta que va fer un cruixit agut que es va repicar per tot el lloc. Vaig sentir de nou la sensació d'escalfor que em recorria el cos. -Què podria tenir el director en aquest lloc? Una sensació premonitòria i de misteri es sentia a l'aire, com si alguna cosa amagada a la penombra fos a ser revelada.

A mesura que s'obria completament, es podien veure detalls de l'interior, unes escales metàl·liques que descendien cap a la foscor i una lleugera olor rànquia impregnava el lloc. Vaig baixar lentament amb cura, intentant no relliscar i intentant agafar-me del petit barandal. Quan vaig arribar al final de les escales, just davant hi havia una porta negra amb incrustacions daurades; en verificar si estava tancada, es va obrir sola com si em convidés a passar a través d'ella. La curiositat em va envair completament i vaig empènyer la porta de fusta pesada.

La porta es va obrir donant un fort cop contra la paret, l'aire dens estava impregnat de partícules de pols que ballaven per tot el lloc, vaig caminar lentament amb passos cautelosos cap a una taula plena d'instruments quirúrgics antics que brillaven feblement sota la poca llum. Al centre de l'habitació hi havia una antiga camilla d'acer i fusta coberta per una tela blanca plena de sang, era testimoni silenciós de procediments mèdics violents.

Una atmosfera de misteri i melangia em va envair, vaig avançar amb cura i vaig aixecar lentament el llençol tacat de sang de la camilla.

Però què és això... Són els cossos dels ancians de la residència!

Quan vaig apropar-me a confirmar-ho, vaig descobrir cossos retorts amb el rostre totalment desfigurat i plens de sang assecada; els seus ulls no reflectien vida, sinó que miraven a l'infinit en un estat de terror perpetu; alguns tenien un somriure grotesc i maleït, d'altres ni tan sols tenien cara. Era una escena sinistra i grotesca, els cossos mostraven signes de tortura i parts mutilades, amb trossos arrancats i l'estómac obert, vaig cridar horroritzada, volia sortir corrents, però el cos no em responia. Serà el director! Com és possible? Aquest home d'aspecte amable; era un assassí. És un assassí! -vaig cridar.

I què si ho sóc! Em va respondre una veu masculina darrere meu.

El director va començar a apropar-se a mi, els seus passos eren llargs i silenciosos; jo no podia moure'm, estava horroritzada, petrificada.

-Mou-te. Pensava. Corre, moriràs! El cor em batejava amb força i la por em va envair.

Quan va estar davant meu em va dir: Què penses fer?

Aniré a la policia i els explicaré el que ha passat aquí.

I què ha passat, segons tu?

Vostè ha assassinat tots aquests ancians!

Vinga, ves i fes-ho, quan vinguin, no trobaran res. Com vaig poder matar persones que ja estaven mortes, ja has vist l'estat en què van morir. A més, com faran per empresonar un mort?

Llavors, ho vaig entendre tot. Tots estaven morts fa molt de temps i em deien les seves històries de dolor i desesperació, d'èpoques passades que només vivien en la memòria del lloc.

Vaig córrer amb totes les meves forces cap a l'exterior, el cap em donava voltes, volia vomitar. Em sentia en un malson, on la por i la mort jugaven amb mi entrelaçant-se, creant un món de patiment i horror.

Vaig agafar les meves coses i em vaig allunyar ràpidament d'aquell lloc deixant aquells esperits en el seu passat lúgubre i macabre.